

[Jens Møller.]

pellere til alle ansvarlige politikere. De ved, hvad resultatet kan blive, hvis forliget ikke kan gennemføres. Jeg vil appellere til alle, for hvem Danmarks velfærd betyder noget, appellere til dem om at medvirke til, at dette forlig kan blive gennemført.

Knud Jespersen (DKP):

Det gør næsten altid indtryk på mig, når jeg hører ordføreren for kristeligt folkeparti, og denne overordentlig varmt følte appel her til slut til de ansvarsbevidste og dem, der holder af Danmark, den føler jeg med rette også rettet til kommunisterne.

Jeg går ud fra, at hr. Jens Møllers hukommelse er sådan, at han vil vide, at der er to fælles træk ved alle de forlig, vi har haft under kriserne. Det ene er, at forligene har gjort tingene værre, og det andet er, at hr. Jens Møller altid har haft stor kærlighed til disse forlig.

På denne baggrund skulle man måske overveje — uden at jeg i øvrigt skal blande mig i kristeligt folkepartis indre anliggender — om ikke man skulle kalde det kristeligt forligsparti. Tilsyneladende er det sådan, at man har stillet sig den opgave at forene både de onde og de gode, de ugudelige og de kristne, og resultaterne er jo blevet derefter. Det er blevet en forfærdelig gang gudstjeneste, hvor de ugudelige sidder i den ene krog og bander over, at vi ikke fik nok, og de gudelige i den anden krog med erklæringer om, at nu har vi reddet nationen. Jeg vil ikke sige, at man skal have et sandhedskriterium til afgørelse af, hvem der har ret eller ikke ret, men man kan da prøve at kigge på, hvordan udviklingen er gået, og så vil man faktisk opleve den i sandhed for nationen ulykkelige kendsgerning, at det var os, der var mod forligene, der altid fik ret, mens de, der var for forligene, har haft det uheld hele tiden at få uret.

Der er ikke noget særlig nyt eller bemærkelsesværdigt i det forlig, vi nu skal behandle. Det, der er nyt, er ikke godt, og det gode, det er aldeles ikke nyt, og noget af det skal endog vente til oktober måned, selv om folketinget skal behandle det som en helhed. Det er ingen ny måde at se problemerne på, selv om jeg forstod under tidligere forhandlinger omkring septemberforliget, at i modsætning til kommunisterne så var socialde-

mokraterne realister. De førte en politik, der virkelig gav resultater. Det har man ret i, spørgsmålet er: for hvem? De var indstillet på at tage ansvaret for lovgivningen, og dette ansvar har man så godtaget gang på gang på et borgerligt grundlag. Der er vist ingen grund til at gå i detaljer, og det tillader tiden heller ikke; det er nok at pege på et par eksempler, der viser, hvor skæbnesvangert det er at følge en traditionel politik i kapitalens interesse og inden for dens grænser.

Arbejdsløsheden voksede jo, også uagtet man greb ind med tvangsordningen i marts over for overenskomstforhandlingerne, voksede også uagtet disse velsignelser, man ledsagede septemberforliget med. Man erklærede bramfrit dengang, at septemberforliget ville betyde, at renten faldt. I dag er den øget med ca. 50 pct. og er oppe på omkring 17 pct.

De ulykker, der kommer til os udefra, er naturligvis forbundet først og fremmest med hele kapitalismens krise, dens direkte påvirkning fra den vesttyske underskudshandel. Jeg minder endnu en gang navnlig økonomiministeren, som har haft så stor kærlighed til den danske krone — det har vi andre også — om, at halvdelen af handelsbalan-underskuddet stammer derfra og fra Danmarks deltagelse i EF-valutasamarbejdet, som jo har trukket kronens værdi op uden nogen egentlig økonomisk baggrund herfor. I de tre år før Danmarks medlemskab af fællesmarkedet udgjorde den vesttyske andel af underskuddet på handelsbalancen 43,3 pct., men fra 1973 og til 1975 øgedes den vesttyske andel i alt til 48,4, og alene i 1975 var andelen 53,9 pct. — altså over halvdelen af vores underskud.

Men der er også andre og meget alvorlige indre årsager til de vanskeligheder, vi befinder os i. Under skiftende regeringer har et flertal i dette ting altid pålagt lønmodtagere og forbrugere at bære de afgørende byrder. De, der skabte værdierne, skulle betale. De, der høstede værdierne, skulle fredes. Jeg vil her erindre om en historisk kendsgerning. I forbindelse med en forespørgsel til statsminister Hilmar Baunsgaard den 26. november 1970 sagde daværende forbundsformand hr. Anker Jørgensen — Folketings-tidende 1970-71, sp. 1616-17:

„Når statsministeren siger, at det er for-